

Učenci velikega semenišča sv. Tomaža Akvinskega v Katigondi.

Iz Vatikana.

Segretario di Stato di Sua Santità.

Nr. 55. 382.

Vatikan, 7. svečana 1912.

Vaše blagorodje!

Sv. oče je z velikim veseljem sprejel celotne zvezke v osmih jezikih izdanega „Odmeva iz Afrike“ iz leta 1911., katere ste v svoji otroški ljubezni poklonili v dar Njegovi Visokosti.

Z velikim zadovoljstvom je Nj. Svetost, ki se zelo zanima za misijone, vzel na znanje, koliko tolažljivih uspehov, še več kakor pretečeno leto, se je doseglo s pomočjo Vašega lista v prosep afriških misijonov.

Bog v nebesih naj blagoslovi blage namene in požrtvovalnost misijonarjev, da bodo dosegli vedno lepše uspehe, povrne naj pa tudi velikodušnim dobrotljivim dušam, ki pomagajo misijonarjem z molitvijo in darovi.

Kot v zastavo nebeških darov pošilja sveti oče, zajedno s svojo očetovsko izpodbudo, svoj apostolski blagoslov Vašemu blagorodju in vsem članom Družbe sv. Petra Klaverja, dobrotnikom Vašega delovanja, in blagoslavlja tudi vse različne izdaje „Odmeva iz Afrike“.

Jaz za svojo osebo se zahvaljujem za iztis, katerega ste mi blagovolili poslati, zlasti pa za prvo številko letnika 1912 v angleškem jeziku. Pri tej priliki sprejmite, Vaše blagorodje, najsrčnejša čuvstva vdanosti.

N. v. gospa grofica
Marija Terezija Ledóchowska,
generalna voditeljica Družbe sv. Petra
Klaverja, Rim.

R. Card. Merry del Val.
m. p.

Sveta kongregacija de propaganda fide.

Prot. št. 280/1912.

Rim, 12. svečana 1912.

Vaše blagorodje!

Sprejmite mojo zahvalo za elegantne izdaje „Odmeva iz Afrike“ v različnih jezikih, ki jih izdaja prezaslužna Družba sv. Petra Klaverja. Poročila, ki se na ta način najsplošneje razširjajo, ne služijo samo v podkrepitev vernikov, ampak pospešujejo tudi najrazličnejša podjetja katoliških misijonarjev za spreobrnitev nesrečnih Afrikancev.

Zelo sem se razveselil, ko sem slišal, da bo izhajal „Odmev“ tudi v angleškem jeziku, s pomočjo katerega upa Vaše blagorodje na Angleškem in v Ameriki odpreti svoji gorečnosti novo polje, nove vire. Zato čestitam Vam, gospa grofica, in vsem, ki sodelujejo pri Družbi, k velikim uspehom, katere ste dosedaj dosegli. Zajedno pa želim, da bi Gospod razlil na Vaš trud in na Vaše delovanje svoj blagoslov, da bi dosegli vedno večje uspehe.

S tem čuvstvom pošiljam iz srca Vašemu blagorodju in Vašim sodelavkam svoj blagoslov.

Vaš vdani

N. v. gospa grofica
Marija Terezija Ledóchowska,
generalna voditeljica Družbe sv. Petra
Klaverja, Rim.

Fr. H. Mª Card. Gotti,
prefekt.

C. Laurenti,
tajnik.

Izlet k ljudožercem.

(Piše o. Avg. Lauver, misijonar v Bombeli [Belgijski Kongo].)

Do tega časa smo se zadovoljili z obiski k mestom in vasem ob reki Kvilu. Toda morali smo spoznati deželo in priti v dotiko s prebivalstvom v notranjosti dežele. Zato sem napravil izlete do naselbin na obeh bregovih.

Dežela je razmeroma dobro obljudena, a pri prihodu belokožca beže prebivalci. Cele daljine nisem videl niti žensk, niti otrok. Kaj takega sem pričakoval. Še nekaj obiskov in že se bodo prikazale glave za kočami (kolibami) in grmovjem. Ko sem nekega dne v malo krotkejši vasi, ob najhujši vročini pod odejo, ki mi je služila za streho, na zaklopnem stolu zaspal, zagledal sem, ko sem se prebudil, zbranih krog sebe mnogo žensk, ki so prišle, da bi opazovale spečega belokožca. Kakor hitro pa sem odprl oči, frk! izginile so vse, kakor tropa vrabcev, katere odpodí lovec.

Zopet drugič sem videl, kako je prihajala vrsta domačinov s kamenitim orožjem iz gozda, ki skriva njihovo vasico. Dva velikana sta korakala malo naprej, gotovo z namenom, da bi pregledala prihajajočo karavano. Zaradi večje varnosti so me spremljali otroci bližnje naselbinske kapele. S temi sem šel torej naproti velikanoma, katera sem po kratkem pogovoru pomiril. Sprejel sem njihova darila in se podal v vas. Tam nisem našel niti žensk niti otrok.

Meseca mal.srpana sem se podal zopet na pot na naši mali „ladji“. Potovanje po vodi je zelo enolično, ker se od suhe zemlje vidi le rob gozda na obeh bregovih reke. Hotel sem preiskati kraj med Mpano in Meluno. Na levem bregu so kazali dobro voljo, ko je o. Van Zilborg pred nekaj meseci tod potoval; zahtevali so celo učitelja krščanskega nauka. Desni breg je bil od starega stražišča do Luano še neznan. Zato sem sklenil iti tja in pogledati, kaj bi se dalo napraviti s tamošnjim ljudstvom. Poseben vzrok je podkrepil moj sklep. V neki vasi so namreč zaklali dva domačina in ju skuhali. Dva otroka iz Mpane sta videla ostudno omako, iz katere so grozno molele roke in noge. Ti obe priči sem vzel s seboj za vodnika in z najpotrebnejšo prtljago smo se podali na pot.

Peljali smo se precej dolgo po reki in korakali potem naravnost proti veliki vasi, kjer so imeli grozovito pojedino. Hodili smo do tja pet ur. Odurni poglavar je bil že star človek, ki je trpel vsled revmatizma. Razljutil sem se ob mislih, da imam ljudožerca pred seboj. Hotel mi je dati

koze v dar. „Ne, ne maram jih,“ sem mu odgovoril, „lahko jih ti sam ješ.“ Potem mi je ponudil otroke za mojo naselbinsko kapelo v Mpane. Ta predlog, ki sta ga gotovo dala moja mala voditelja, sem takoj sprejel in zopet odšel s približno dvanajsterimi otroki, ki so mi sledili v spoštljivi razdalji. Kakor hitro sem se obrnil proti njim, so pa zbežali. Pot me je peljala mimo obednice; bil je gozdič. Trava je bila požgana in zemlja sveže prekopana od ljudi, katere so pri mojem prihodu hitro tja poslali, zelo verjetno, da bi odtegnili mojim pogledom strašne ostanke.

Prenočeval sem v najbližji vasi. Ne daleč od mene je bila gruča ljudi, ki so se pomenkovali o včerajšnjem dogodku. Skočil sem hitro iz svojega počivališča in sem jim ogorčen očital radi njih barbarske šege. Besede, katere sem izgovoril z živahnim kretanjem, so napravile gotovo mogočen vtis, kajti poglavar se je obrnil k mojim voditeljema ter jima je rekel: „Belokožec naj ne bo hud; jutri mu dam nosače.“ Te besede so mi vzele vso zgovornost.

Prihodnjega jutra je bil eden mojih vodnikov tako truden, da ni mogel dalje iti. Ker sem pa moral radi neke kupčijske zadeve v Luano in radi tega napraviti velik ovinek, sem rekel Munkaniju, drugemu, ki je nosil mojo odejo, naj gre z bolnikom k melunski postaji; potem sem šel sam dalje. Po dolgi hoji sem prišel, ker me je oviral požar v grmičevju, šele pozno v Luano in sem mogel šele prihodnji dan odpotovati. Ko sem dospel v Meluno, sem slišal tam o nesreči obeh malih vodnikov, ki sem jih poslal v Meluno. Ločila sta se, da bi na dveh različnih mestih prekoračila reko. Bolnik je imel nečaka v mali gozdni postaji. Tja je hotel iti, srečal pa je na potu žensko, ki ga je nagovorila v mpongičnem jeziku. K sreči je lahko otrok odgovoril v tem jeziku, in si s tem pridobil prijateljstvo ženske. Ko je deček prišel v vas, ga je obkolila takoj množica mož, ki so ga hoteli kratkoma s sulicami prebosti. Žena ga je pa vzela v svoje naročje in ga možato branila. Je li bila nevarna čarovnica ali žena spoštovanega poglavarja, ne vem. Vsekakor so se sulice povesile in otrok je bil rešen.

Drugi vodnik, Munkani, ki je imel s seboj mojo odejo, ni poznal kraja in je tedaj vprašal množico mladih ljudi, stoječo ne daleč od reke, kod pelje pot. Namesto odgovora so ga zgrabili in ga peljali med vikom in krikom v vas. Tam so mu vzeli vse stvari izvzemši mali predpasnik in ga zaprli v najlepšo vaško kočo, v isto namreč, ki je bila namenjena za uboge žrtve ljudožercev. Lahko si predstavljamo nepopisen strah otrokov v samoti, ko mu je grozila nagla in

kruta smrt. Poznal je pač barbarsko šego, po kateri je moral nesrečnež, preden so ga peljali v smrt, použiti kos lastnega pečenega mesa.

Ubogo dete nam je potem pripovedovalo ginljivo-otročje, kaj je trpelo v teh strašnih trenutkih. „Nisem niti kradel niti moril,“ govoril je sam pri sebi, „zakaj me hočejo umoriti? Toda če moram umreti, naj se zgodi božja volja. Žrtvujem svojo smrt v pokoro za svoje grehe.“

Ujetnik je bil že več ur v koči, ko so slišali o tem vaški starejšine in preprečiti so hoteli nameravano izvršitev grozovitega dejanja. „To je otrok patrov,“ rekli so, „to nam prinese samo nesrečo.“ Ko je bil Munkani odvezan ravno v trenutku, v katerem je bil pripravljen na najhujše, je pobral urno, kar je še našel svoje prtljage in je bežal proti reki. Moje odeje so ležale semintja po kočah. Lahko si predstavljamo, kakšna jeza je kuhala mlade ljudi, ker jim je pred nosom ušla tako zaželjena žrtev. Razkačeni so tekli za njim. Ubežnik je imel ravno še čas, da je skočil v čoln, ki je prišel mimo in je ušel tako sulicam sovražnikovim. Bled in tresoč se je prišel v Meluno in pripovedoval strašne posameznosti svoje nezgode. — Pozneje nam je pripeljal čoln še drugega otroka, ki je bil od strahu, ki ga je prestal, še bolj bolan, kakor od hitre hoje prejšnjega dne.

Katehist Danijel.

(Piše sestra Iv. Berchmans.)

Prepričana sem, da ste vsi naklonjeni sestram božje Previdnosti, ki delujejo na otoku Madagaskar za izpreobrenje poganov. Spominjate se še gotovo, da je bila naša prva naselbina v Betafo, in tako mislim, da vas bo gotovo zanimalo, seznaniti se z izvrstnim katehistom, ki je v resnici prav pobožen mož.

Predstavim Vam našega Danijela v njegovi najlepši opravi: Bele čevlje, črne gamaše, vse se je napravilo pri starem starinarju za nekaj beličev, bele hlače, črno suktnjo, ki nadomestuje tudi srajco; in slednjič še neizogibno potrebno ogrinjalo.

V levi roki drži klobuk, katerega varuje z vso skrbnostjo, ker je bil nekdanj lep naglavni kinč, in pa ker zna naš dobri Danijel tudi lepo varčevati, posebno še, ker mora skrbeti za precej številno družino. — Kakor vidite, ni pozabil tudi

svoje palice, ravnotako tudi ne svoje servijete, ker on zelo pazi na svojo obleko. Tako skrbi tudi vedno, da ima, najsibo pri spovedi ali pri obhajilu ali pri ministriranju, da, celo pri pripogibu, vedno razprostrto svojo dragoceno klečalno blazinico. Ob navadnih dneh nadomešča servijeto kos ženine

Danijel, katehist iz Ambatolampy.

obleke. Pri vsem tem dejanju vodi Danijela neki nadnaravni nagib. Ako ga vprašate, zakaj da hodi tako oblečen, vam bo resno odgovoril: „To je v čast božjo!“

Zadnjič smo ga srečali, ko se je vračal iz Alakamisy, kjer je pomagal patru pri duhovnih vajah. Ob taki priliki namreč poučuje katekizem, pripravlja ljudi na izpoved, s tem

da jim pripoveduje grehe, katerim so otočani najbolj vdani, jim pomaga obuditi kes itd. Ali kako smo se začudili, ko smo videli, da Danijel hodi bosonog, v raztrganih hlačah, namesto suknje pa ima navadno rujavo odejo čez rame.

„Zakaj nimaš danes čevljev, Danijel?“

„Oh, prečastita mati“, odgovori spoštljivo se priklonivši, „ker so se začeli čevlji, katere nosi na rami moj strežnik, trgati; in ker sem jih kupil le za službo božjo, jih nočem brez potrebe nositi.“ In res je nesel fantič za njim ne samo zakrpane čevlje, ampak tudi lepo ogrinjalo z resicami, suknjo in lepe bele hlače.

Da spolnim Danijelovo podobo, moram še omeniti, da vzame na svoja misijonska potovanja vedno s seboj svoji veliki knjigi, katekizem in sv. pismo. Vedno išče priložnosti, rešiti kakšno dušo. Ako sreča na potu protestanta ali pogana, takoj se začne z njim razgovarjati in s pomočjo svojih knjig brani s čudovito spretnostjo našo vero. Koliko jih je že ta, sicer malo hudomušni, a vendar goreči mož izpreobrnil!

Mogoče bi se radi seznanili tudi z njegovo družino. Njegova žena, Magdalena, mu ni nič podobna. Kakor skrben je Danijel, tako brezskrbna je ona; kakor miren in potrpežljiv je Danijel, tako prepirljiva, jezljiva in po vrhu še zelo trmasta je ona! — Mnogokrat, ko se vrne Danijel izmučen na večer domov, najde vrata zaklenjena; mirno se v takem slučaju vleže na zemljo in čaka potrpežljivo, da ga sprejme njegova zakonska polovica v njegovo stanovanje.

Danijel je imel sedem otrok, od katerih so še štirje živi. Njegov prvi sinček Ignacij je umrl že kot majhno dete. Ob rojstvu tega otroka ni hotel Danijel, ki še ni bil tedaj dovolj poučen o naši veri, da bi bil otrok še dalje v oblasti hudega duha in zato ga je krstil sam takoj. Po tem nepremišljenem dejanju je hitel takoj k očetom, da bi jim naznanil rojstvo svojega sina. Zadovoljno je še pridejal: „Moj otrok ni več v oblasti hudega duha, ampak v božji, krstil sem ga že sam!“ Očetje so ga poučili, da ni storil prav; oče ali mati sme krstiti svojega otroka le v največji sili. Popolnoma potrta se vrne Danijel nazaj domov. — Otroci bi bili še zelo prikupljivi in ljubeznivi, ako bi mati le malo bolj skrbela zanje. Starejša, deklica dvanajstih let, ima ime Marija Egiptovska. Že na dan rojstva jo je Danijel posvetil Bogu, in že nekaj let nas je prosil, da bi jo sprejeli, češ: Čas je, Bogu obljubljeni dar darovati. Marijo smo sprejeli med naše otroke; popolnoma je podobna v vsem svojemu očetu. Nadarjena je zelo, ima pa tudi slabosti svoje starosti; njeno preveliko veselje do igranja in do sadja ji je že precej škodovalo.

Naj povem samo en zgled: V soboto, dan perila, gredo otroci zopet zjutraj k reki. Marija zapazi češpljo, ki se je zibala na visoki veji. Hitro kakor veverica spleza takoj na drevo, že zgrabi za sad, kar se zlomi veja in mala nagajivka pade na tla. Med padcem pa si rani nogo. Brez vsake solze izdere sedaj sama trsko iz noge, ki se ji je med padcem zasadila, mirno rekoč: „Ljubi Bog me je kaznoval zaradi moje nepokorščine in sladkosnednosti.“ Na vprašanje, li morda mnogo trpi, odgovori smehljaje: „Jezus na križu je imel še vse drugačne rane in vendar ni tarnal; tudi jaz hočem tako storiti.“ V resnici, bila je tako pogumna, da se ji je čudil celo sam zdravnik, ki ji je moral zašiti rano. No, bil je tudi Danijel pri njej, ki jo je osrčeval s temi in enakimi besedami: „Daruj to, moja hčerka, za povzdigo svete Cerkve!“ V tako dobri šoli mora Marija napredovati v čednosti. — Na praznik vseh svetnikov je prejela prvič sv. obhajilo. Od tega časa je Danijel presrečen, in milo je gledati, kako pristopata oba skoro vsak dan k mizi Gospodovi.

Uršula, druga Danijelova hčerka, ni tako prikupljivega značaja kakor njena sestra. Materi pomaga pri navadnih hišnih opravilih in nosi na hrbtu majhnega bratca in sestro na sprehod. Oba sta prava kričača, da človeka ušesa bole, ako ju mora poslušati. Da ju pomiri, jima deli Uršula — zausnice! Danijel se trudi tudi za njeno vzgojo zelo veliko; res zanimivo je, kako jo pripravlja za sv. spoved; v takšnem trenutku postane Uršula resna in žalostna in ko stopi od spovednice, je njeni izraz popolnoma predrugačen. Ako se pozneje v cerkvi ozira, ali majhnega bratca pretepa, ali druge tovarišice ščiplje, treba jo je le spomniti njene spovedi in takoj je mirna.

Cecilija in Janezek Berchmans znata za sedaj le še kričati in igrati se. — Majhni Janezek kaže veliko veselje do zvonjenja. Upajmo, da je podedoval po očetu vse dobre lastnosti.

Mnogokrat priporoča oče svojim malim molitev sester z opombo: „Prosimo Boga, da postane naš sinček duhovnik!“ Da bi se pač uresničila njegova želja!

Še eno potezo, ki označuje Danijela. Nekega dne, ko se je vrnil iz oddaljene vasi domov, sem ga vprašala: „No, Danijel, kaj si povedal tam dobrim ljudem?“ — „Oh, moja mati, navduševal sem jih za krst, za spoved, obhajilo in za ženitev!“ — Tako, dragi čitatelji, vidite, da je Danijel eden izmed onih črnih misijonarjev, o katerih sem Vam pripovedovala zadnji mesec. Ti zvesti katehisti pa morajo živeti z ženo in otroki, zato potrebujejo podpore. Z darovanimi vi-

narji lahko pomagata misijonarjem, vzdrževati te pomočnike, s katerih pomočjo bo kmalu vsa Afrika krščanska, da ne bo umrl noben zamorski otrok brez sv. krsta.

Misijonski dopisi.

Novo duhovno semenišče sv. Tomaža Akvinčana v Katigondi.

Preč. o. rektor Franco piše naši generalni voditeljici:

Že v svojem prejšnjem pismu sem Vam razodel odločbo našega gospoda apostolskega vikarja, da se naj namreč ločita obe semenišči, malo in veliko, ki sta bili dozdej v Bukalasi. Sklenilo se je to meseca velikega srpana 1909. V Bukalasi je pa tudi hiša postala že premajhna za vedno rastoče število gojencev, tako, da je bila ločitev potrebna in je tudi odgovarjala navodilom sv. očeta.

Novo semenišče je bilo izročeno v varstvo svetemu Tomažu, patronu šol; za prostor smo izvolili grič Katigondo, severno od Bukalase. Patron in kraj sta dobro izbrana. Sv. Tomaž je bil od papeža Leona XIII. proglašen za varuha vseh katoliških šol. Lega je tudi srečna. Hiša stoji na holmu in obvlada odtod vso okolico. Na levo se vidi postaja Vila Maria, hiša belih sester in novicijska hiša domačih sester. Nasproti leži Bukalasa in nova misijonska postaja Kitovu, nekoliko dalje angleška trdnjava in na obzorju pogorje Bikira in Koki. Na desno počiva vas Katigondo in bolnišnica za gobovce in reka Namajuci, ki teče v Katongo, se vije počasi in leno. — Stavba novega semenišča se je z veseljem začela; glavno poslopje, stanovišče misijonarjev, je bilo dokončano meseca svečana 1911, začeto pa 1. prosinca 1910.

Sedmi sušec je bil za nas dan popolnega veselja. S pomočjo semeniščnikov iz Bukalase smo se preselili 7. sušca, na biljo praznika svetega Tomaža, v novo hišo, 7. sušca pa se je prvič maševalo v Katigondi. Preč. apostolski vikar je daroval sv. mašo ob navzočnosti mnogo duhovnikov in semeniščnikov obeh semenišč; podoba „angelskega doktorja“ je prestolovala na skromnem oltarju in zdelo se je, da pozdravlja svoje nove varovance.

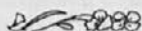
Preprosta sobana, ki bo pozneje imela drug namen, služi zazdaj kot kapela. Preprosta je, skromna, pa se izvrstno da moliti v njej pod čuječim pogledom svetega Tomaža in v bližini Najsvetejšega. Večna luč (imamo se vaši darežljivosti zahvaliti za njo) spominja na pričujočnost dobrega mojstra in na hvaležnost, ki jo dolgujemo Vam za večino okrasja v kapeli; spominja na „grofico iz Rima“, kakor Vas tu imenujemo.

Stanujemo zdaj v hiši, ki bo pozneje le za misijonarje in klerike z višjimi redovi. Druga dela zmeraj napredujejo in naše semenišče bo kmalu podobno kakemu evropskemu; vse ga občuduje.

Zahvaljujemo se vsem svojim dobrotnikom, predvsem pa Vam, gospa grofica, za bogate podpore, ki nam dohajajo od vas že tako dolgo. Vse, kar se je dalo napraviti v Katigondi, dolgujemo večinoma svojim dobrotnikom, ki jih je vzpodbujala milost Gospodova in pa Vi, gospa grofica.

Deset semeniščnikov dela zdaj z novo vnemo za duhovsko izobrazbo in pomagajo tudi pri delih, ki jih je treba na vrtovih, dvorišču in v okolici.

Kaka tolažba za nas: iz Katigonde naj izidejo prvi mašniki v Ugandi! Ta trenutek se bliža vedno bolj, ker dva naših semeniščnikov sta že prestala čas svoje poizkušnje in študirata zdaj nraoslovje in cerkveno pravo, na kar bosta prejela višje redove. — Na koncu leta se bo po našem pravilu odločilo glede pripuščenja k subdiakonatu, prihodnje leto k diakonatu in tretje leto k mašniškemu posvečenju. Na ta način, ako Bog da in se naši gojenci skažejo vredne, se bo na prihodnji Božič vršila prva svečanost za subdiakonot. Veselje za nas, za semeniščnike in za dobrotnike naših misijonov! Ohrabrenje za vse druge gojence in nov vir blagoslova za celo Ugando! — Pa ne segajmo pred dogodke! To, kar Gospod hoče in kadar hoče, to je naša edina želja!

Apostolski vikariat Central-Madagaskar.

Iz nekega pisma o. Falguegrettes, D. J. na našo generalno voditeljico.

Po smrti našega zelo cenjenega superiorja patra Bardona, smo imeli nekaj mesecev provizoričnega predstojnika, in od kima vca sem imam jaz vodstvo misijona — gotovo težko breme za mojo malenkost.

Duše Malgašev postajajo polagoma mehkejše in se zdaj že odpirajo milosti. Od vseh strani zahtevajo odrasli, po zadostni pripravi, sveti krst in prosijo za posebno milost, da smejo prejeti prvo sveto obhajilo.

Iz izkaza naše letošnje delavnosti bodete razvideli, da smo podelili nad en milijon obhajil. Kako pa naj vstrezamo temu tolažljivemu gibanju, temu hrepenenju po milosti? Za to potrebujemo dosti pomočnikov in dobro izšolanih katehistov.

Na nove misijonarje v zadostnem številu ne moremo upati. Tu je pa razen Malgašev veliko duš, ki vpijejo po rešitelju. Kar bi laže dobili, so resni in šolani katehisti. Mladeniči z resno

versko izobrazbo, ki so jo zajemali v kolegiju svetega Mihaela ali pri bratih C. C., bi nam radi pomagali, če bi jih mogli dostojno plačati. Od teh kristjanov še ne moremo pričakovati junaških kreposti. Dobijo lahko zaslužek po 50, 60 do 100 frankov na mesec, mi jim pa kvečjemu lahko ponudimo 10, 12 do 15 frankov. Večkrat naše ponudbe ne morejo iti čez 7.5 fr., 5 fr. in celo 2.5 fr. Za tako nizko plačilo nam bo pa pač težko najti pomočnikov. Duše, ovce, pa se razkrapljajo in bližajo pogubi, ker nimajo pastirjev, misijonarjev, katehistov, ki naj bi jim kazali pot.

V enem naših okrajev obiskuje zelo goreč katehist razna misijonska središča in poučuje vsako teh središč po en mesec, tako da se je v treh letih misijonsko delovanje v tem središču skoro podvojilo. Če bi imeli nekaj resnih in dobro poučenih nastavljenecv, kakor je ta, bi kraljestvo božje močno napredovalo. Pa ker ne moremo nuditi kruha, potrebnega živeža, nam manjka pomočnikov in celo dobro razpoložene duše se pogube.

Nimam časa slikati vse naše stiske in zadrege. Pomagajte nam, rešiti te duše, ker ni ga, ki bi jim lomil kruh božje resnice. Nočem biti vsiljiv, toda vendar Vas prosim, gospa grofica, pri dragi krvi našega Odrešenika, dajte, da bodo naš klic čule dobromisleče duše. Brez posebne pomoči nam letos ne bo mogoče gojiti obsežnejšega dela. Nasprotno, celo več nastavljenecv bomo morali odpustiti, ker proračun, kakršnega nam apostolski vikar obeta za letos, ni primeren našim potrebam. Manjka nam 13.000 frankov, in ravno toliko bi bilo treba za nadaljevanje naših del.

Kratka misijonska poročila.

Redu svetega Dominika, ki se ni samo v Evropi storil zaslužnega na več načinov, ampak tudi v daljnjih poganskih deželah z označevanjem verskih resnic, se je zadnji čas odprlo široko polje delavnosti v okraju Kongo. Na to ozemlje je imel red že takorekoč dedno pravico, kajti že v sedemnajstem stoletju sta dva španska dominikanska škofa učila tukaj sveto vero. Eden je bil o. Anton od svetega Štefana, prej izpovednik kralja Filipa III. španskega; njegova škofija je bila združena z ono v Angoli. Umrli je v svoji škofiji. Drugi je bil prečastiti o. Dominik od Vnebohoda, ki je bil sušca 1627 od papeža Urbana VIII. imenovan za škofa. — Ker

obsega Kongo ogromen del afriškega ozemlja, bodo patri iz province svete Roze oskrbovali okrožje Uéle (Belg. Kongo), ki ima za meje na vzhodu Sudan, na zahodu angleško naselbino Bar el Gazel, na jugu okraja Aruvimi in Stanleyville. — Prvo krdelce misijonarjev se je 4. listopada ukrcalo na ladjo v Antverpenu. Obstoji iz patrov: Reginald M. Van Schoote, ki je že nad 19 let oznanjal evangelij Indijancem v gozdovih ob ekvatorju, Vincencij Van Kaloen, Štefan M. Van Schingen in iz bratov M. De Witte in Anton M. Boekx.

Iz semenišča v Rubiji. V eni številki lanskega „Odmeva“ so brali

ljubi bralci pismo srečnega zamorskega semeniščnika Petra Ndegeje, v katerem je popisal preoblecenje 90 novih semeniščnikov. Zdaj nam spet piše obširno poročilo o sprejemu novih devet semeniščnikov v klerikaturu. Veselje vseh je bilo zelo veliko, tako veliko, da „so se visokočastiti gospodi patri veselja jokali.“ Dne 3. velikega srpana zarano ob šestih zjutraj so se zbrali profesorji seminarja in farni duhovni z vsemi semeniščniki v seminarški kapeli, kjer se je ob stopnicah oltarja vsakemu semeniščniku podelila tonzura. Visokočastiti škof Sveens je maševal in novi kleriki so že bili navzoči v koreteljnih in z gorečimi svečami v rokah. Pri darovanju so izročili svoje sveče škofu. Ves dan so preživeli v največjem veselju, ki je upajo ohraniti do konca življenja. — „Zdaj pa, preljuba in častita mati,“ piše srečni klerik, „ni dosti, da bi stopil kdo samo na prvi klin lestve. Mi hočemo tudi mašniškega posvečenja, in zato Vas pri srčno prosim, da molite zame in za moje soklerike: naj nam On, ki nas je poklical v sveti mašniški stan, podeli tudi mnogo milosti, da bomo mogli postati sveti in sposobni sodelavci pri žetvi Gospodovi. Isto obljubim tudi jaz Vam, da bom molil za Vas, da boste mogli svojemu poklicu zvesto živeti. — Tudi letos bo začelo 10 dijakov filozofske študije, medtem ko bogoslovne nauke nadaljujemo.“

Škof Gerboin piše iz Mariahilf, 21. vinotoka 1911: „Srečen sem, da Vam morem javiti, da se naš misijon z božjo pomočjo zmeraj dobro razvija in širi, posebno v

Urundi, kjer je prebivalstvo zelo dobrosrčno in tudi bolj preprostih šeg ko na jugovzhodu. — Nova hiša ‚Belih sester‘ je bila otvorena v Mujeni 13. tega meseca. Štiri nove sestre so se tam nastanile in se bodo pečale s poukom domačih deklic in žen velikega misijona Mujenskega — Namestnik v Urundi nas je pred kratkim prosil, naj na jugu te dežele ustanovimo misijon. Naša iskrena želja je, slediti temu vabilu; žalibog, da oseboje ni dosti številno; vendar upamo, da bomo z božjo pomočjo tej prošnji ustregli. — Postaje Mujago in Mujene, celo Rugais, najmlajša med njimi, se ravnokar najlepše razvijajo in sicer glede števila kristov, obiskovanja krščanskega nauka in šol. Mujago šteje več ko 500 otrok in mladih ljudi, ki se prikažejo vsak teden Rugais, ustanovljen od o. Van der Wee v januarju 1909, ima jih že nad 300. Dobri o. Van der Wee pa ni več prednik. Na ponovno zahtevo so ga oprostili te butare, da zdaj deluje kot preprost misijonar pri ‚Svetem Sreču v Mujago‘, v postaji, katero je z mnogimi težavami ustanovil leta 1898. — Naše semenišče v Uširombo, ki je posvečeno svetemu Karolu in katero je Vaša Družba pomagala postaviti, uspeva dalje. Zdaj šteje 33 gojencev. Stavimo tudi precej prostorno kapelo, kajti prostori, ki so se doslej rabili v ta namen, se morajo odstopiti gojencem. Njih število se bo množilo s sredstvi, ki nam jih bo dajala božja Previdnost; kajti tem ubogim mladeničem moramo vse preskrbeti, nobeden izmed njih se ne more sam preživljati.“

Iz listnice uredništva.

Če se le hoče! Da, če bi prav vsi hoteli, ki po širnem svetu živijo tjavendan, kakor da bi bil edini namen njihovega življenja, da si ga kolikor mogoče olajšajo in posladijo, — če bi hoteli misijonom pomagati, potem bi ne bilo treba tisočem duš iti v pogubo! Enega vsaj med takimi, hvala Bogu! poznamo, ki hoče pomagati vkljub socialnim valovom, zoper

katere se mora tudi boriti. To je prefekt Marijine Zveze delavcev v G., ki je pred kratkim pisal Družbi svetega Petra Klaverja v Solnograd med drugim to-le: „Delavska Zveza priredi pozimi vsak mesec družinski večer. To pri-ložnost bi jaz rad porabil, da bi nastavljal nabiralnik za zamorce.“ In nekaj dni pozneje: „Govoril sem že s prečastitim O. E. G., predsednikom Zveze, o svoji nameri, kar je z veseljem odobril. Pošljite mi torej, prosim, brž ko mogoče tak nabiralnik za zamorce; tudi kakih dvanajst Vaših koledarjev in raznih razglednic mi lahko pošljete . . . Gre se tu za delavsko Zvezo, katere udje se morajo skoro vsi težko boriti s sedanjimi socialnimi raz-merami; jaz bi pa le rad na ta način s sporazumljenjem z gospodom pred-sednikom in magistratom napravil nekak stik z Vašim misijonskim delo-vanjem in bi tako zbudil zanimanje za misijone.“

Vsa čast takemu delavcu! V njem gotovo bije pravo katoliško moško srce, ki je v svesti, da je Sin one nebeške Gospe, pod katere za-stavo hodi, ustanovil splošno, svetovno kraljestvo božje, in da Mariji težko boljše izkazuje ljubezen in zvestobo, kakor če po svoje pripomore k raz-širjanju kraljestva Jezusa Kristusa. — O da bi pač prav veliko takih pi-sem, kakor je to, došlo uredništvu „Odmeva“!

Poročila o Misijonski zvezi.

Nanovo so pristopili k „Misijonski zvezi za Afriko“:
 Marijanska kongregacija za moške, Berlin.
 Nemški dijaki v zavodu sv. Mihaela, Freiburg (Švica).

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Solnograd. Dne 11. svečana je bila v dekliskem zavodu v St. Sebastian za Marijansko kongregacijo skioptična predstava, pri kateri je bil navzoč preč. g. namestni škof dr. Ignacij Rieder, ki je h koncu v izpodbudnih besedah priporočal vpeljavo misi-jonske zveze, s katero naj bi se izražalo praktično udejstvovanje ljubezni do misijonov.

Unterlangendorf (Moravsko). 13. in 14. prosinca je imel vneti delavec za Družbo preč. o. Rihard Lux dve skioptični pre-davanji za odrasle in otroke. Preč. govornik je v duhu prestavil svoje poslušalce v Nemško Vzhodno Afriko, v vikariat Bagamojo. Dober uspeh govora se je pokazal že v tem, da se je priglasilo precej novih naročnikov.

Povest o srebrnjaku, ki bi bil rad šel v Afriko.

Rodil se je v c. kr. kovarnici na Dunaju. Tam je nekega lepega poletnega dne leta 189. zagledal luč sveta. Pa kakor znano, srebrnjakom ni treba, kakor človeškim otrokom, preživeti detinskih in mladostnih let, da dosežejo svojo popolnost; svetli in trdi, dobro skovani in čisto razviti pridejo iz zibelke, morajo pa zato tudi takoj nastopiti večkrat težavno pot skoz to solzno dolino. Našega novorojenca je čakala torej enaka usoda. Bil je zal mladenič. V svojem jasnem kovu je nosil podobo svojega cesarja na prsih, zadnjo stran je pa dičil dvoglavi orel. Podobno kakor se tudi ljudje, kakor hitro pridejo k pameti, navadno bolj zanimajo za en stan nego za drugega, tako se godi tudi rodu srebrnjakov. Tudi srebrnjaki, kakor trdi in brezčutni se morda zdijo, imajo svoje nagnenje in svoj poklic. Svojo posebno ljubezen posvetijo večkrat, kakor človeški otroci tudi, posebnim osebam in krajem in sledijo temu nagnenju celo večkrat slepo kakor železo magnetni igli. Drugače bi se nikakor ne dalo razlagati, da mnogi tovariši našega junaka — ne odkrivamo radi tega temnega lista v njihovem življenju — ne mirujejo prej, dokler ne pridejo v žep kakega jeruzalemskega državljana. V tem ozračju se srebrnjaki našega stoletja nekako posebno dobro počutijo. Ne bili bi nekoliko v stran posegli, če bi ne imeli namena, posebno osvetliti blage zmožnosti in nagibe našega srebrnjaka. Naš prijatelj namreč ni nič vedel o takih neblagih željah. Mati narava mu je pri njegovem rojstvu le eno željo položila v srce, veliko in nepremagljivo, ki ga je naredila za najbolj nesebično stvar med njemu enakimi: gorel je od hrepenenja, udeleževati se rešilnega dela v Afriki, pripomoči k odkupu najbolj usmiljenja vrednega prebivalca naše zemlje — zamorskega suznja. Kako je prišla ta želja, ki je bila čisto v nasprotju z mnogo bolj prozaičnimi nagibi njegovih so-bratov, v srce našega junaka, tega pač ne vemo. Resnica ostane, da je tam živel, in da vsled tega od dneva svojega rojstva naprej naš prijatelj ni mislil na nič drugega, kakor na to, kako bi mogel izpolniti svojo notranjo željo.

Spremljajmo ga na njegovem potovanju skoz življenje in glejmo, ali mu je bila usoda mila. Njegova sijajna zunanjost veleva vsaj tako sklepati in njegovo rojstvo je obsijano

z jutranjo zoro upanja. Ubogi novinec! Ti še ne poznaš sveta in njegovih stanovalcev! Kar je našemu prijatelju dajalo toliko upa, to je bila namreč oseba njegovega pravega posestnika. Z mnogimi tovariši iste starosti je bil kmalu v papir zavit, zapečaten, in že na dan rojstva ga je nesel uradni sluga v pisarno nekega mladega ministerialnega uradnika, ki jih je prejel za četrletno plačo. „Halo!“ si je mislil naš prijatelj, ko je skoz majhno luknjico opazoval svojega novega patrona. „To se je pa dobro naključilo! Pri tako finem gospodu se jih pa že lahko nekaj naše vrste porabi za blage namene. In če pride Afrika na vrsto, bom že spretno smuknil dajalcu v roko, da dosežem svoj cilj.“

Toda ubogi srebrnjak je bil prezgodaj vesel. Ne samo, da o taki uporabi za enkrat ni bila govora, moral je celo dolgo trpeti, dokler je sploh smel upati na kako uporabo. Ure in dnevi so potekali, in on je še bil zmeraj zaprt v rjavem papirnem ovitku med sostanovniki, katerih večina, kakor smo videli, niti oddaleč ni imela zmisla za njegove namene in želje. Tako mu je bilo pri srcu kakor sibirskemu jetniku na njegovi prični (kobalecni), ki ve, da je obsojen leto za letom prebivati v družbi sirovih hudodelcev in nikdar ne biti sam.

Vrhutega je naš prijatelj solnčno svetlobo težko pogrešal. Saj je luč srebrnjaku neobhodno potrebna, da uveljavi svojo lepoto, bolj potrebna nego šminka modni puži. Brez solnca ni leska, ni ognja, ni žarkov. In kako jasno se je vendar naš junak svetil na dan svojega rojstva v solnčni svetlobi! Zdaj pa je postala njegova barva čisto slaba in brez sijaja, kakor da bi bil prestraš težko bolezen. Slednjič je bila ura rešitve! Duri jetnišnice so se odprle, ali — da govorim po človeško — mladi uradnik, posestnik našega junaka, se je spravil nad zadnji denarni ovitek, ki je bil medtem romal v oddaljen, pred ognjem varen kot njegovega privatnega stanovanja. Če bi bila zdaj našemu srebrnjaku človeška govorica na razpolago, gotovo bi se bil v uradnikovi sobi, kjer se je vršil ta rešilni prizor, prav moško oglasil. Toda komaj se je znebil papirnatih vezi, je pretila našemu varovancu nova nevarnost v podobi odprte miznice, ki je zazevala nasproti njemu in njegovim tovarišem. Toda ne! Sedaj da sreča odločno našemu junaku prednost. Ta usoda, ki se je je bal, je zadela le del njegovih tovarišev; njega pa in še malo tako srečnih je pogreznil njihov gospodar, zadovoljno se muzajoč, v globočine svojega žepa, in brez dvoma je to pomenilo, da so bili namenjeni za najbližje izdatke. Ne glede na ta mnogo obetajoči up se je naš ubogi srebrnjak po zatuhlem bivanju

v papirju neizrečeno dobro počutil v svojem novem stanovanju. Ležal je notri tako lepo na mehkem kakor v kaki benečanski gondoli. Še prijetnejše mu je postalo, ko je njegov gospodar vzel klobuk in palico in se podal na izprehod. Da, to je bilo našemu prijatelju kakor zibanje morskih valov, čeprav o teh ni nikdar nič slišal in torej tega primera tudi rabiti ni mogel. Luči in zraka mu tudi ni manjkalo. To dvoje mu ni dohajalo samo skoz gornjo odprtino žepa, ampak, in sicer veliko bliže, skoz majhno stransko luknjico (uradnik je bil samec!), ki jo je kmalu izvohal in v svojo korist izrabil. Torej se je lahko veselil lepega dneva in izprehoda s svojim gospodarjem. Poln otroške radovednosti in začudenja je gledal v višavo ob nebotičnih hišah, mimo katerih sta šla; gledal je na številne lepe izložbe, katerih osolnčena izložna okna so mu zbudjala zavist in se od samega veselja in sreče kar več ni poznal. Le enkrat mu je bilo hudo tesno pri srcu. Zgodilo se je to namreč na nekem kraju, kjer so tikoma njegovega gospodarja švigali neštevilni, majhni in veliki vozovi. — Če bi bil naš srebrnjak že bolj v letih, bi bil pač vedel, da je njegov gospodar hodil po dunajski Koroški cesti, — tako da je našemu srebrnjaku skoro sape primanjkovalo in je bilo njegovo okence vsak trenutek zakrito. K sreči ta muka ni trpela dolgo. Naš šetalec je prišel na odprto, široko cesto, z lepim drevoredom ob obeh straneh, in naš srebrnjak se je ravnokar spet hotel vdati opazovanju. Tu se je zgodilo nekaj čisto nepričakovanega. Gondola, oziroma žep, je nankrat obstal. Potem hud potres in spet mir. Nato se je razvil sledeči pogovor:

„Servus, Rudi! kam pa?“

„Sam prav ne vem. Sem nekaj več ko ponavadi zajtrkoval in nesem svoje kosti na izprehod. Greš z menoj?“

(Dalje prih.)

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca velikega travna.

1. velikega travna, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakoba.

26. velikega travna, na binkoštni praznik.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misljskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.